

ปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินคดีผู้บริโภคร

ลัดดาวัลย์ สงสถิตย์²

จากการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินคดีผู้บริโภคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนวิเคราะห์ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินคดีผู้บริโภครในศาล ยุติธรรม ปัจจุบันการดำเนินคดีในศาลยุติธรรม ถือได้ว่า คดีผู้บริโภคร เป็นประเภทคดีที่มีการดำเนินการ พิจารณาพิพากษามากที่สุดของศาลชั้นต้นทั่วราชอาณาจักร โดยสถิติคดีผู้บริโภครที่เข้าสู่การพิจารณาพิพากษา ประจำปี พ.ศ. 2563 จำนวน 879,351 คดี คิดเป็นร้อยละ 75.23 ของจำนวนคดีแพ่งทั้งหมดที่เข้าสู่การพิจารณา พิจารณา ซึ่งกระบวนการพิจารณาคดีผู้บริโภครในชั้นศาลเป็นไปตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคร พ.ศ. 2551 อันเป็นบทบัญญัติที่มีการกำหนด หลักเกณฑ์และวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภครไว้เป็นการเฉพาะ มีสาระสำคัญเกี่ยวกับการกำหนดระบบวิธีพิจารณาคดีที่เอื้อต่อการใช้สิทธิเรียกร้องของผู้บริโภคร มีกระบวนการ พิจารณาที่เหมาะสมในการคุ้มครองผู้บริโภคร และให้ผู้บริโภครที่ได้รับความเสียหายเข้าถึงกระบวนการ ยุติธรรมได้โดยง่าย สะดวก ประหยัด เป็นธรรม และมีประสิทธิภาพ

จากการศึกษาทำให้ทราบว่า ในทางปฏิบัติพบว่ามีปัญหาในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีผู้บริโภคร หลายประการ มีประเด็นปัญหาซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่สำคัญ โดยมีประเด็นที่สมควร พิจารณา สรุปได้ดังต่อไปนี้

จากการศึกษาประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการพิจารณาว่าเป็นคดีผู้บริโภครหรือไม่ในชั้นตรวจคำฟ้อง เนื่องจากพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคร พ.ศ. 2551 มาตรา 8 กำหนดกรณีมีปัญหาว่าคดีใดเป็นคดี ผู้บริโภครหรือไม่ ให้ประธานศาลอุทธรณ์เป็นผู้วินิจฉัย แต่ในทางปฏิบัติ เบื้องต้นเจ้าหน้าที่รับฟ้องจะต้อง ตรวจสอบก่อนว่าคดีที่มาฟ้องเป็นคดีประเภทใด หากมีข้อสงสัย ว่าเป็นคดีผู้บริโภครหรือไม่จะให้ เจ้าพนักงานคดีเป็นผู้ตรวจสอบคำฟ้องโดยศึกษาข้อเท็จจริง เทียบเคียงจากแนวคำวินิจฉัยของประธาน ศาลอุทธรณ์ก่อนเสนอผู้พิพากษาตรวจรับคำฟ้อง ดังนั้น คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์จึงมีความสำคัญ อย่างมากในการการตรวจฟ้องว่าคดีใดเป็นคดีผู้บริโภครหรือไม่ และเป็นจุดเริ่มต้นของการพิจารณาว่าคดีอยู่ ในเขตอำนาจพิจารณาของศาลหรือไม่ จะนำวิธีพิจารณาคดีแบบใดมาใช้บังคับแก่คดี เพราะหากกำหนด ประเภทคดีผิดพลาดจะส่งผลกระทบต่ออำนาจพิจารณาคดีของศาล สิทธิและหน้าที่ของคู่ความและระบบวิธี

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินคดีผู้บริโภคร โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ปวีศร เลิศธรรมเทวี และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.พันธ์เทพ วิฑิตอนันต์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มณฑิลา ภักดิ์คง

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสงขลา คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

พิจารณาคดีที่นำมาใช้บังคับจะเปลี่ยนไปทันที ซึ่งจากการที่ได้ศึกษาแนวคำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ พบว่า หลักเกณฑ์ในการกำหนดประเภทคดี หรือจำแนกประเภทคดียังไม่มีความชัดเจน เนื่องจาก แนวคำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ มีการปรับปรุง เปลี่ยนแปลง และแก้ไขตลอดเวลา ย่อมก่อให้เกิดความสับสนในการกำหนดประเภทของคดี

ประเด็นปัญหาที่สอง คือ ปัญหาการใช้ระบบไต่สวนในชั้นพิจารณาคดีผู้บริ โภค เนื่องจากปัญหาความไม่ชัดเจนเกี่ยวกับการนำระบบไต่สวนมาใช้ในคดีผู้บริ โภคและบทบาทของผู้พิพากษาในการพิจารณาคดีผู้บริ โภค เนื่องจากพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริ โภค พ.ศ. 2551 มีหลักการสำคัญให้มีวิธีพิจารณาคดีที่เป็นไปด้วยความรวดเร็ว ผู้บริ โภคสามารถได้รับการเยียวยาอย่างทันท่วงที จึงมีการกำหนดวิธีพิจารณาในการสืบพยานหลักฐานให้ศาลมีบทบาทในการค้นหาความจริงอย่างกว้างขวางในลักษณะของการนำระบบไต่สวนมาใช้บังคับ แต่ในบทบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริ โภคมิได้บัญญัติไว้โดยชัดเจนว่าให้ศาลต้องนำระบบไต่สวนมาใช้บังคับ ส่งผลให้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาคดีผู้บริ โภคยังคงใช้ระบบพิจารณาคดีแพ่งทั่วไป ซึ่งเป็นระบบกล่าวหาหน้าที่ในการพิสูจน์ข้อกล่าวอ้างยังคงเป็นหน้าที่ของผู้กล่าวอ้าง ผู้พิพากษาจึงต้องวางตนเป็นกลาง การที่ศาลจะเข้าไปค้นหาความจริงมีข้อจำกัดอาจถูกมองว่าเข้ากับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง การพิจารณาจึงต้องใช้ความระมัดระวัง

ประเด็นปัญหาที่สาม คือ ปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานคดี เนื่องจากพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริ โภค พ.ศ. 2551 กำหนดให้มีเจ้าพนักงานคดีทำหน้าที่ช่วยเหลือศาลในการดำเนินคดีผู้บริ โภค ดำเนินการให้มีการคุ้มครองสิทธิของคู่ความทั้งก่อนและระหว่างพิจารณา ช่วยตรวจสอบและดูแลให้คู่ความดำเนินคดีไปตามขั้นตอนของกฎหมาย และกำหนดอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานคดีในการช่วยเหลือศาลตามที่ศาลมอบหมาย เช่น การไต่ถามคดีผู้บริ โภค การตรวจสอบและรวบรวมพยานหลักฐาน การบันทึกคำพยาน การดำเนินการให้มีการคุ้มครองสิทธิของคู่ความทั้งก่อนและระหว่างการพิจารณา การบันทึกรายละเอียดแห่งคำฟ้องคดีผู้บริ โภค การจัดทำคำให้การ รวมทั้ง การประสานงานไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อขอให้พิสูจน์ หรือขอข้อมูลที่จำเป็น หรือมีหนังสือเรียกบุคคลใดบุคคลหนึ่งมาให้ข้อมูล หรือให้จัดส่งเอกสารเพื่อประกอบการพิจารณาตามที่ศาลมอบหมาย รวมทั้งการปฏิบัติหน้าที่อื่นตามพระราชบัญญัตินี้ หรือตามข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาว่าด้วยการดำเนินกระบวนการพิจารณาและการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานคดีในคดีผู้บริ โภค ในการทำหน้าที่ช่วยเหลือศาล เจ้าพนักงานคดีจึงมีบทบาทสำคัญในการดำเนินคดีผู้บริ โภคเป็นอย่างยิ่ง แต่เจ้าพนักงานคดีในแต่ละศาลมีเพียง 1 หรือ 2 คน ไม่เพียงพอกับปริมาณคดีผู้บริ โภคที่มีจำนวนมาก

ประเด็นปัญหาประการสุดท้าย คือ ปัญหาเกี่ยวกับระบบการไต่ถามและระงับข้อพิพาท ในปัจจุบันระบบการไต่ถามข้อพิพาทเป็นวิธีการที่ได้รับการยอมรับในระดับสากลว่าเป็นการยุติข้อพิพาทที่ สะดวก รวดเร็ว ประหยัด และรักษาสัมพันธภาพที่ดีระหว่างคู่ความทั้งสองฝ่าย การสนับสนุนให้คดีผู้บริ โภคสามารถระงับลงได้ด้วยวิธีการไต่ถามข้อพิพาท จึงเป็นประโยชน์ทั้งกับศาลยุติธรรม ประชาชน และระบบเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะสถานการณ์ขณะนี้มีการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส โควิด - 19 ซึ่งระบบของการพิจารณาคดีผู้บริ โภคจะเริ่มต้นด้วยการไต่ถามก่อน หากการไต่ถามไม่สำเร็จศาลจะต้องสอบถาม คำให้การและสืบพยาน

ไปโดยเร็วที่สุด คดีผู้บริโภคนำคดีให้ศาลมีอำนาจดำเนินกระบวนการพิจารณาได้ทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นการไกล่เกลี่ย สอบถามคำให้การ หรือแม้แต่การสืบพยาน อย่างไรก็ตามในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีที่มีทุนทรัพย์สูงจะไม่สามารถดำเนินกระบวนการพิจารณาทุกอย่างให้เสร็จภายในวันเดียวได้ บางคดีต้องใช้ระยะเวลานานและคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจมีการขอเลื่อนคดีเพื่อเจรจาไกล่เกลี่ย ซึ่งศาลก็จะอนุญาตให้เลื่อนคดีตามความประสงค์ของคู่ความ โดยมีการกำหนดให้เลื่อนไปเพื่อไกล่เกลี่ย ให้การ สืบพยาน เช่นเดียวกับนัดแรก อีกทั้งคดีที่มีทุนทรัพย์สูงศาลจะอนุญาตให้ มีการเลื่อนคดีหลายครั้ง หากคู่ความสามารถแสดงให้เห็นว่าประสงค์ที่จะ ไกล่เกลี่ยทำสัญญา ประนีประนอมหรือแสดงเจตนาชำระหนี้ให้แก่โจทก์ ซึ่งการเปิดโอกาสให้มีการไกล่เกลี่ยหลายครั้ง จะทำให้ กระบวนการพิจารณาคดีผู้บริ โภคไม่สามารถเสร็จสิ้นในนัดเดียวได้ อาจเป็นช่องทางให้คู่ความประวิงคดีให้ช้าลง กระบวนการไกล่เกลี่ยเช่นนี้จะทำให้กระบวนการพิจารณาคดีผู้บริ โภคช้าออกไป อีกทั้งยังขัดกับเจตนารมณ์ของ พระราชบัญญัติพิจารณาคดีผู้บริ โภค พ.ศ. 2551 ว่าการพิจารณาจะต้องเป็นไปด้วยความรวดเร็ว

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาอันเกิดจากข้อจำกัดของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีผู้บริ โภค ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. กำหนดความหมายของคดีผู้บริ โภคไว้ในกฎหมายให้ชัดเจนว่าได้แก่คดีประเภทใดบ้าง โดยให้ กำหนดประเภทคดีผู้บริ โภคเป็นไปตามประกาศประธานศาลอุทธรณ์เพื่อให้สามารถเพิ่มเติมประเภทคดี ผู้บริ โภคให้ทันยุคสมัยที่คดีมีการพัฒนารูปแบบตลอดเวลาและมีความชัดเจนเป็นที่รับรู้แก่บุคคลทั่วไปไม่ ก่อให้เกิดการโต้แย้งกันระหว่างคู่ความและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการรับฟ้องซึ่งได้แก่ เจ้าหน้าที่ศาล เจ้าพนักงาน คดี และผู้พิพากษา

2. แก้ไขเพิ่มเติมคำนิยาม “คดีผู้บริ โภค” ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจเป็นโจทก์ ฟ้องผู้บริ โภคเป็น จำเลยอันเนื่องมาจากการบริ โภคสินค้าหรือบริการ โดยกำหนดราคาทรัพย์สินที่พิพาท หรือจำนวนเงินที่ฟ้อง ไม่เกินหนึ่งล้านบาท ทั้งนี้ เพื่อให้มีหลักเกณฑ์ในการกำหนด ประเภทคดีผู้บริ โภคที่ชัดเจนเหมาะสมกับ สถานะทางเศรษฐกิจและลดปัญหาข้อโต้แย้งในการส่งปัญหาดังกล่าวให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัย นอกจากนี้ ยังเป็นการลดข้อโต้แย้งเปรียบเปรยของผู้ประกอบธุรกิจที่อาศัยหลักการพิจารณาโดยง่าย สะดวก และรวดเร็วในคดีผู้บริ โภคมาเป็นช่องทางในการเอาเปรียบในเชิงคดีและอาศัยคำพิพากษาของศาล เป็นช่องทางในการบังคับคดีแก่ผู้บริ โภค

3. ยกเลิกมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริ โภค พ.ศ. 2551 ที่กำหนดให้ในกรณีมี ปัญหาว่าคดีใดเป็นคดีผู้บริ โภคหรือไม่ ให้ประธานศาลอุทธรณ์เป็นผู้วินิจฉัย เมื่อคู่ความโต้แย้งต่อศาลว่าคดี ดังกล่าวไม่ใช่คดีผู้บริ โภคหรือเป็นคดีผู้บริ โภค ทำให้ศาลต้องหยุดการพิจารณาคดีเพื่อรอคำวินิจฉัยประธาน ศาลอุทธรณ์ ทำให้คดีมีความล่าช้าและเป็นช่องทางให้คู่ความประวิงคดี และเมื่อมีการกำหนดประเภทคดี ผู้บริ โภคให้ชัดเจนแน่นอนตามข้อ 1. แล้ว ประเภทคดีผู้บริ โภคจะมีความชัดเจนยิ่งขึ้น การโต้แย้งในข้อ กฎหมายเกี่ยวกับประเภทคดีจะลดลง และศาลชั้นต้นที่รับฟ้องจะรับฟ้องได้ชัดเจนยิ่งขึ้นจึงเห็นควร กำหนดให้แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติดังกล่าวโดยเพิ่มบทบัญญัติให้ศาลชั้นต้นที่มีคำสั่งรับฟ้องคดีใดไว้

แล้วให้มีอำนาจพิจารณาคดีนั้นต่อไป ทั้งนี้เพื่อให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาเป็นไปด้วยความรวดเร็ว สามารถแก้ไขข้อพิพาทของผู้บริโภคอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

4. จัดให้มีการอบรมและเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับคดีผู้บริโภคว่าเป็นคดีประเภทใด ผู้บริโภคมีสิทธิและหน้าที่อย่างไรในการดำเนินคดี รวมทั้งกระบวนการพิจารณาในการการดำเนินคดีผู้บริโภค เพื่อให้ผู้บริโภคมีความเข้าใจสิทธิและหน้าที่ของตนเมื่อต้องมาศาลในคดีผู้บริโภคอันจะเป็นการลดข้อโต้แย้งในคดีผู้บริโภค และลดภาระในการอำนวยความสะดวกให้กับประชาชนของเจ้าพนักงานคดีให้น้อยลงและจะเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพการทำหน้าที่ของเจ้าพนักงานคดีด้วย

5. กำหนดให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาในคดีผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ต้องใช้ระบบไต่สวน ดังเช่นการดำเนินกระบวนการพิจารณาในคดีปกครอง เพื่อให้สามารถคุ้มครองผู้บริโภคได้ทุกขั้นตอนในการดำเนินคดี โดยไม่จำกัดเฉพาะในชั้นการสืบพยาน เช่น หากศาลเห็นว่าคดีที่ผู้ประกอบธุรกิจฟ้องผู้บริโภคขาดอายุความก็สามารถยกฟ้องได้เลยโดยไม่ต้องรอให้จำเลยซึ่งเป็นผู้บริโภคยื่นคำให้การต่อสู้คดีในประเด็นอายุความ และหากใช้ระบบไต่สวนทั้งคดีจะทำให้การเอาผิดเอาเปรียบในกระบวนการพิจารณาลดลงเนื่องจากระบบไต่สวนศาลจะให้ความสำคัญกับการค้นข้อเท็จจริงมากกว่ากระบวนการพิจารณา ซึ่งแตกต่างจากระบบกล่าวหาที่มีความสำคัญต่อกระบวนการพิจารณาเนื่องจากถือว่าคู่ความทั้งสองฝ่ายมีสถานะในการต่อสู้คดีที่เท่าเทียมกันซึ่งขัดแย้งต่อความเป็นจริงที่ผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจ มีความสามารถในการต่อสู้คดีที่แตกต่างกันอย่างมาก

6. แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 กรณีโจทก์ประสงค์จะฟ้องด้วยวาจา และให้เจ้าพนักงานคดีจัดให้มีการบันทึกรายละเอียดแห่งคำฟ้อง ควรกำหนดให้ชัดเจนว่า “โจทก์” หมายถึง “โจทก์ซึ่งเป็นผู้บริโภค” เท่านั้น เพื่อให้สอดคล้องเจตนารมณ์ของกฎหมายที่ต้องการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งมีความสามารถในการต่อสู้คดีน้อยกว่าผู้ประกอบธุรกิจ

7. แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 กรณีจำเลยยังไม่ได้ยื่นคำให้การและประสงค์จะให้การด้วยวาจา ให้ศาลจัดให้มีการบันทึกคำให้การนั้นและให้จำเลยลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญ ควรกำหนดให้ชัดว่า “จำเลย” หมายถึง “จำเลยซึ่งเป็นผู้บริโภค” เท่านั้น และข้อกำหนดฯ ข้อ 17 หากคู่ความไม่สามารถตกลงกันได้และคู่ความฝ่ายประสงค์จะยื่นคำให้การ ศาลอาจมอบหมายให้ เจ้าพนักงานคดีช่วยเหลือคู่ความในการจัดทำคำให้การนั้นควรกำหนดให้ชัดเจนว่า “คู่ความฝ่ายที่เป็นผู้บริโภคประสงค์จะยื่นคำให้การ” นอกจากนี้ ควรมีการเพิ่มเติม หรือแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานคดีในการจัดทำคำให้การ ให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยกำหนดให้เจ้าพนักงานคดีมีบทบาทหน้าที่ในการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามคำฟ้องเบื้องต้น และแจ้งสิทธิ ในการต่อสู้คดีให้แก่จำเลยซึ่งเป็นผู้บริโภค ในกรณีที่จำเลยไม่มีทนายความและประสงค์จะยื่นคำให้การต่อสู้คดีควรกำหนดให้เจ้าพนักงานคดีจัดทำคำให้การได้ทันทีโดยไม่ต้องให้ศาลมอบหมาย เพื่อให้สอดคล้องเจตนารมณ์ของกฎหมายที่ต้องการคุ้มครองผู้บริโภคและทำให้การดำเนินคดีมีความรวดเร็วและเป็นธรรมยิ่งขึ้น

8. แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคน พ.ศ. 2551 โดยเพิ่มเติมให้เจ้าพนักงานคดีสามารถช่วยเหลือศาลได้มากขึ้น โดยไม่มีข้อจำกัดที่ศาลจะต้องมีคำสั่ง หรือต้องมอบหมายเสียก่อน เพราะเจ้าพนักงานคดีเป็นเพียงเครื่องมือช่วยเหลือศาลในการตรวจสอบ และรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องและมีความจำเป็นต่อการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลในคดีผู้บริโภค เพื่อให้การดำเนินคดีผู้บริโภคเป็นไปด้วยความรวดเร็วและง่ายในการพิจารณาคดี เนื่องจากศาลสามารถนำข้อเท็จจริงดังกล่าวไปใช้เป็นประโยชน์ในการซักถามหรือเรียกพยานมาสืบในชั้นพิจารณา ทำให้กระบวนการพิจารณาในทางไต่สวนของศาลเป็นไปด้วยความสะดวก รวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

9. แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคน พ.ศ. 2551 โดยกำหนดให้มีให้นำมาตรา 193/29 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับในคดีที่ ผู้ประกอบธุรกิจเป็นโจทก์ฟ้องผู้บริโภคเป็นจำเลย

10. กำหนดกรอบอัตราเจ้าพนักงานคดีในแต่ละศาลให้เพียงพอกับปริมาณคดี โดยอาจกำหนดให้อัตรากำลังเจ้าพนักงานคดี 1 คน ต่อผู้พิพากษา 1 ท่าน เพื่อให้สามารถช่วยเหลือผู้บริโภคนและผู้พิพากษาได้อย่างมีประสิทธิภาพและทั่วถึง

11. แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคน พ.ศ.2551 มาตรา 25 โดยเพิ่มบทบัญญัติในวรรคสอง “กรณียังไม่สามารถตกลงกันได้ ให้ทำรายงานเสนอต่อศาล เพื่อขออนุญาตเลื่อนการนัดพิจารณาออกไป กรณีเช่นนี้ ให้ศาลมีอำนาจสั่งเลื่อนพิจารณาออกไปได้ตามที่เห็นสมควร โดยต้องระบุพฤติการณ์ไว้ แต่ทั้งนี้ต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายใน 40 - 90 วันหลังจากมีการยื่นฟ้อง” เพื่ออุดช่องว่างของกฎหมายที่เดิมกำหนดให้คดีผู้บริโภคต้องไต่เถียง ยื่นคำให้การ และสืบพยานในวันเดียวกัน การแก้ไขดังกล่าวเพื่อให้ให้มีการไต่เถียงได้หลายครั้ง ซึ่งจะเป็นการช่วยให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาในคดีมีความรวดเร็วและเป็นธรรมยิ่งขึ้น

12. กำหนดแนวปฏิบัติการไต่เถียงคดีผู้บริโภคนก่อนวันนัดพิจารณา โดยให้มีการสอบถามความประสงค์ของคู่ความ เมื่อคู่ความทั้งสองฝ่ายประสงค์จะไต่เถียงแล้วให้ศาลดำเนินการไต่เถียง ทั้งนี้การไต่เถียงข้อพิพาทศาลอาจใช้วิธีการไต่เถียงแบบปกติหรือไต่เถียงข้อพิพาทออนไลน์ก็ได้

เอกสารอ้างอิง

ชาญณรงค์ ปราณจิตต์. คำอธิบายพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคน พ.ศ. 2551. ศูนย์วิทยบริการศาล

ยุติธรรม ห้องสมุดอิเล็กทรอนิกส์ [Online]. Available URL: [http://www.library.coj.go.th/](http://www.library.coj.go.th/Info/47202)

[Info/47202](http://www.library.coj.go.th/Info/47202)

วันทิพย์ จำปานนท์, มาตรการทางกฎหมายในการดำเนินคดีผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณา คดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 [Online], <http://www.lawgrad.ru.ac.th>